

носялъ една вета торба на гърба си, живѣлъ въ една голѣма делва. Между туй когато Александръ искалъ сичко да обнеме, Діогенъ не желаялъ да има никаква собственность: тѣй като видѣлъ веднѣжъ едно момче, че пило вода просто съ кривача си, той разбилъ послѣдняя та си кутылка.

На Александра са дощѣло да погледне на тогози чу-дака. Придруженъ отъ блѣскава та си свита, той отишелъ при него. Діогенъ сѣдѣлъ предъ делва та си и са грѣялъ на слънце то. Като видѣлъ множество то, което са приближавало, той постанѣлъ мѣнечко. Александръ ласково го здрависалъ, много са разговарялъ съ него и намѣрилъ отговори тѣ му твърдѣ остроумны: Най послѣ той попыталъ Діогена: „Могъ ли азъ да ти сторѣхъ нѣкоя услуга?“ — „Наистина, отговорилъ Діогенъ: ето отстѣпи са мѣнечко отъ слънце то.“ Около Александра прихнѣли съ голѣмъ смѣхъ, а Александръ са обърнѣлъ и думалъ: „Ако не быхъ былъ Александръ, то желалъ быхъ да бѣдѣхъ Діогенъ.“

Александръ твърдѣ часто навѣждалъ художници тѣ; той са надѣвалъ, че грѣцки тѣ живописцы, ваятели и и зодчїи ще увѣковѣчатъ име то му. Но като не проумѣвалъ твърдѣ въ тѣзи нѣща, той нѣкога сѣдялъ и накриво и направо, и за туй му дохождало да преглѣща не една приемывка. Веднѣжъ той критикувалъ въ една картина, че ужъ было не вѣрно исписванье то на единъ конь и повелѣлъ да доведѣтъ коня му за сравненіе; щомъ довели коня му при картина та, и конь тѣ зацвылилъ. „Виждь, казалъ му живописецъ тѣ: конь тѣ ти по добрѣ отъ тебе проумѣва искусство то.“ Други пѣтъ, младый тѣ царь, съ голѣмы претензїи и съ малко знаанье на работа та, разсѣждалъ пакъ за картины: великій тѣ художникъ Апеллесъ бутнѣлъ го съ лакатя си и му казалъ: „престани, Александре: погледни какъ ти са смѣхътъ и дѣца та, които ми трыхътъ краски тѣ.“